

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/315/2020
Identifikačné číslo spisu:	7112223315
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petríková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7112223315.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K. P., bývajúceho v Q., zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom, so sídlom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov 10, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 35C/244/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. mája 2020 sp. zn. 11Co/90/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. októbra 2018 č. k. 35C/244/2012-564 (v poradí druhým) rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 20.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 6. februára 2012 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.), žalobcovi priznal voči žalovanej náhradu rov konania v rozsahu 100 % z výšky priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur (výrok III.) a vyslovil, že o zložennom preddavku na trovy konania súd rozhodne v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok IV.). Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur, ktorý odôvodnil tým, že vyšetrovateľ Odboru inšpekčnej služby v Košiciach vydal 14. decembra 2005 nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení mu obvinenia, proti ktorému podal sťažnosť, a táto bola prokurátorom zamietnutá. Žalobca bol nespravodlivo obvinený a trestne stíhaný v čase od 14. decembra 2005 do 7. júla 2010, kedy sa stal právoplatným oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8T/212/2009 z 21. júna 2010. Súd prvej inštancie na základe uvedených zistení a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nárok žalobcu je čiastočne dôvodný. Súd mal za preukázané, že vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Michalovce, právoplatným 7. júla 2010, bol žalobca oslobodený spod obžaloby pre skutky právne kvalifikované ako pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa a pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody, pretože nebolo

dokázané, že tieto skutky sa stali. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal z ustálenej súdnej judikatúry a súdnej praxe, že vynesenie oslobodzujúceho rozsudku má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia pre nezákonnosť, čo je základnou podmienkou pri uplatnení práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Podľa názoru súdu podstata nároku na náhradu škody sa totiž v takomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale len na samotný výsledok celého trestného stíhania. Súd bol teda toho názoru, že v danom prípade je splnená základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu. Výhodnotením vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v dôsledku trestného stíhania došlo k negatívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu na ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Nemajetková ujma, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku trestného stíhania trvala po dobu takmer 5 rokov od vznesenia obvinenia do vynesenia oslobodzujúceho rozsudku, ktorá mala vplyv na následky na jeho osobný, rodinný, profesný život a tieto je možné odstrániť priznaním zadostučinenia vo forme finančnej náhrady za splnenia zákonných podmienok a kritérií podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Za výnimočnú okolnosť považoval súd prvej inštancie neúmerne dlhú trvanie trestného stíhania a s tým spojené neúmerne dlhé vystavenie stíhanej osoby negatívnym dopadom trestného stíhania. Ohľadom výšky nemajetkovej ujmy súd uviedol, že nemožno priznávať neprimerané, či dokonca premrštené sumy, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k bezdôvodnému obohacovaniu. V tejto súvislosti poukázal na názor Európskeho súdu pre ľudské práva ohľadom náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch. Vychádzajúc aj z názorov odvolacieho súdu súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy a dospel k záveru, že výška peňažného zadostučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu žalobcovi vo výške 20.000 eur je primeraná, zodpovedá zákonným kritériám § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a odzrkadľuje najnovší vývoj súčasnej judikatúry. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom na to, že žalovaná bola v omeškaní s plnením peňažného dlhu, súd postupom podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v spojení s § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi aj príslušný úrok z omeškania vo výške 9 % od 6. februára 2012 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy 20.000 eur.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“ a „krajský súd“) na odvolania podané oboma stranami sporu, rozsudkom z 20. mája 2020 sp. zn. 11Co/90/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny, pričom stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej spočívajúcej v nesplnení podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu, odvolací súd poukázal na svoj názor vyjadrený vo svojom skoršom zrušujúcom uznesení z 10. mája 2017 č. k. 3Co/142/2016-399, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie správne aplikoval na daný prípad ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a správne posúdil zodpovednosť štátu ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Správne interpretoval uvedené ustanovenie v otázke, že zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že k trestnému činu nedošlo, má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení o nesprávnom ustálení výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie sa s uvedenou spornou otázkou vysporiadal správne a jeho závery majú v tomto smere základ v judikatúre Najvyššieho súdu SR. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur považoval za správne, pretože zodpovedá kritériám uvedeným v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 19/2018 z 24. júla 2018, sp. zn. 6 MCdo 15/2012 z 30. marca 2013. K odvolaniu žalobcu ďalej uviedol, že sa necíti byť viazaný právnymi názormi iných senátov Krajského súdu v Košiciach, pretože nepredstavujú ustálenú judikatúru. Za nedôvodnú považoval námietku žalobcu, v ktorej sa snaží nároky predstavujúce majetkovú škodu zakomponovať ako súčasť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy iba s poukazom na to, že z dôvodu uplynutia lehoty na obnovu konania Personálneho rozkazu č. 736 z 22. decembra 2005, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, nemá splnené podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú týmto personálnym rozkazom. Súd prvej inštancie teda správne postupoval, ak prípadnú škodu na

zárobku, odstupnom, či odchodnom, teda škodu v podobe straty týchto benefitov nevyhodnotil v prospech žalobcu. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovanej, že súd prvej inštancie pri prisúdení náhrady nemajetkovej ujmy neozrejmil, ktoré konkrétne okolnosti považoval za rozhodujúce pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur odvolací súd poukázal na presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a to najmä v ods. 83. až 87., 92., 96. až 101. napadnutého rozsudku. Odvolací považoval za správne i rozhodnutie vo výroku o priznanej náhrade trov konania úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 % z priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy z prisúdenej sumy 20.000 eur. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej ako „dovolateľka“) dovolanie v časti potvrdenia výroku o zaplatení nemajetkovej ujmy v sume 20.000 eur spolu s úrokom z omeškania od 6. februára 2012 do zaplatenia a proti výroku o náhrade trov konania. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Za takéto právne otázky považovala dovolateľka 1/ prípustnosť aplikácie ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. za stavu, že nezákonné rozhodnutie bolo vydané v čase pred nadobudnutím účinnosti novej právnej úpravy, t. j. zákona č. 412/2012 Z. z. účinného od 1. januára 2013, či sa môže súd riadiť voľnou úvahou a nie je viazaný žiadnymi limitmi pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla pred 1. januárom 2013, resp. či musí rešpektovať iné právne predpisy slovenského právneho poriadku o odškodňovaní platné v dobe vydania nezákonného rozhodnutia, 2/ odkedy sa dostane žalovaná do omeškania s platením nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o výšku priznanej nemajetkovej ujmy dovolateľka poukázala na rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 4 Cdo 171/2005, 3 Cdo 19/2018, 6 MCdo 15/2012, 7 Cdo 145/2011 a závery Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Tolstoy vs. Spojené kráľovstvo, Flux vs. Moldavsko, Steel a Morris vs. Spojené kráľovstvo, Público - Comunicação, S. A. vs. Portugalsko, Iltalehti a Karhuvaara vs. Fínsko. Dovolateľka považovala sumu 20.000 eur z titulu nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie za neprimerane vysokú, pričom poukázala na rozpory medzi úvahou súdu o stanovení východísk pri určení výšky odškodnenia a stanovením výšky odškodnenia v sume 20.000 eur. Priznaná výška nemajetkovej ujmy je teda odklonom od judikatúry odvolacieho súdu, v ktorej boli riešené prípady odškodnenia pred 1. januárom 2013. Za správne právne posúdenie výšky nemajetkovej ujmy v kontexte judikatúry, berúc do úvahy zákon č. 215/2006 Z. z., dovolateľka považovala také, keď výška nemajetkovej ujmy bude nižšia ako je 10-násobok minimálnej mzdy v roku 2005, respektíve v roku 2010, čo vyplýva z právnych predpisov slovenského právneho poriadku o odškodňovaní podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. V tejto súvislosti zdôraznila, že v oboch rozsudkoch sa nenachádza úvaha, ako bolo porovnávané odškodnenie za nemajetkovú ujmu s odškodnením upraveným v iných právnych predpisoch v zmysle judikatúry. Pokiaľ ide o priznanie úrokov z omeškania od 6. februára 2012 do zaplatenia, dovolateľka namietala nesprávne použitie § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré nadobudlo účinnosť 1. januára 2013, a nemôže byť použité na prípady, keď šesťmesačná lehota určená na predbežné prerokovanie nároku uplynula pred 1. januárom 2013 (v tomto prípade 5. februára 2012). Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 100/2017, 7 MCdo 16/2011, v zmysle ktorých povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu vzniká až na základe súdneho rozhodnutia a až po uplynutí lehoty na zaplatenie určenej v tomto rozhodnutí sa dlžník dostane do omeškania. Vzhľadom na uvedené považovala priznanie úroku z omeškania od 6. februára 2012 za odklon od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Dovolateľka napadla i potvrdenie výroku o priznaní náhrady trov konania v rozsahu 100 % z výšky priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur, a to z dôvodu, že v tomto výroku bola pevne stanovená suma nemajetkovej ujmy, ktorá sa v prípade úspešného dovolania môže znížiť, čím vznikne nesúlad tohto výroku o trovách s výškou prisúdenej sumy. Dovolateľka navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne navrhla podľa § 444 ods. 1 CSP odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že vykonanie exekúcie voči dovolateľovi totiž môže spôsobiť nezvratnú stratu vlastníckeho práva dovolateľa (v tomto prípade štátu).

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovanej odmietnuť ako nedôvodné.

5. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. sp. zn. 4 Cdo 144/2019, 4 Cdo 108/2019, 9 Cdo 72/2020, 9 Cdo 184/2020).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

10. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. V danom prípade dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolací súd sa preto najskôr zaoberal vecou, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či v prípade dovolateľkou nastolenej právnej otázky, ide o takú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

13. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového i rozsahového vymedzenia; z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže, lebo platí zásada *iudex ne eat ultra petita partium*.

14. V prejednávanej veci dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom 1/ v otázke určenia primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie, bez porovnania odškodnenia za nemajetkovú ujmu s právnymi predpismi slovenského právneho poriadku upravujúcimi odškodnenie v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. a judikatúry ESLP v obdobných prípadoch a 2/ v otázke odkedy sa žalovaná dostane do omeškania s náhradou nemajetkovej ujmy.

15. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 100.000 eur. Okresný súd Košice I rozsudkom z 9. októbra 2018 č. k. 35C/244/2012-564 (v poradí druhým) rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 20.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 6. februára 2012 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.), žalobcovi priznal

voči žalovanej náhradu rov konania v rozsahu 100 % z výšky priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur (výrok III.) a vyslovil, že o zložení preddavku na trovy konania súd rozhodne v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok IV.). Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali obe strany sporu odvolanie. Žalovaná v o svojom odvolaní zamerala odvolaciu argumentáciu predovšetkým na nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu, že žalobca v priebehu konania nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by mu prináležal nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. V bode II. odvolania stručne uviedla, že súd prvej inštancie náležite postupoval pri zohľadnení výšky nemajetkovej ujmy v bodoch 95. a 96. rozsudku, avšak pri prisúdení náhrady nemajetkovej ujmy neozrejmil, ktoré konkrétne okolnosti považoval za rozhodujúce pre priznanie náhrady vo výške 20.000 eur. Z obsahu odvolania žalovanej dovolaciemu súdu vyplýva, že odvolateľka v odvolaní podanom podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP bližšie nekonkretizovala, v čom spočíva mylné použitie právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav nemožno použiť. Odvolací súd, ktorý bol v zmysle § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi, zaujal k uvedenej námietke stanovisko v bode 18. odôvodnenia svojho rozsudku, keď poukázal na presvedčivé odôvodnenie ohľadom priznanej výšky nemajetkovej ujmy žalobcovi, a to najmä v ods. 83. až 87., 92., 96. až 101. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, pričom nemal možnosť zaoberať sa nesprávnosťou, namietanou žalovanou v podanom dovolaní.

16. Dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia je pre prípustnosť dovolania relevantný len vtedy, ak vec nesprávne právne posúdil odvolací súd alebo ak v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolací súd svojím procesným postupom nenapravil. Avšak nemôže tomu byť v prípade, ak samotná strana sporu - žalovaná - nevyužila svoje právo nielen namietat konkrétnu nesprávnosť v rámci podaného odvolania, ale najmä uplatniť svoj vplyv na výsledok konania vo vzťahu ku konkrétnej otázke. Dovolací súd na základe uvedeného konštatuje, že pokiaľ dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z toho, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil v otázke aplikácie ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v otázke povinnosti rešpektovať iné právne predpisy slovenského právneho poriadku o odškodňovaní platné v dobe vydania nezákonného rozhodnutia a taktiež v otázke súvisiacej s omeškaním žalovanej s platením nemajetkovej ujmy, predmetná dovolacia argumentácia okrem toho, že nebola predmetom právneho posúdenia zo strany odvolacieho súdu, nebola ani v odvolacom konaní žalovanou nastolená. Dovolací súd sa tak nemôže ňou vecne zaoberať, pretože sa ňou meritorne nezaoberal ani odvolací súd z dôvodu pasivity odvolateľky v rámci odvolacieho konania. Opačným prístupom by dovolací súd presiahol hranice dovolacieho prieskumu stanovené zákonom a v podstate by tým negoval zmysel a účel dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. V tejto časti preto nemožno dovolanie žalovanej považovať za procesne prípustné.

17. Z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by dovolací súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho zákonnú správnosť a spravodlivosť), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejmá), pretože ju odvolateľ/dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, teda obsahovo vecne (argumentačne), čo znamená, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku, a ktoré boli meritorne posudzované odvolacím súdom v jeho neprospech (porovnaj sp. zn. 4 Cdo 40/2019).

18. Dovolanie žalovanej, vychádzajúce z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, smeruje aj proti výroku

odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania. Dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania, vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP, je vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP (obdobne napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 71/2019, 7 Cdo 276/2019, 4 Cdo 81/2020, 5 Cdo 114/2020, 7 Cdo 125/2020).

19. Z dôvodov vyššie uvedených dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.